

dank zij de registratie-arbeid van de Afdeling Effectenregistratie van de Raad voor het Rechtsherstel weer aan de rechthebbenden ter beschikking worden gesteld maar van de overige roerende goederen die bij Lippmann-Rosenthal waren beland, was veruit het meeste verdwenen. Natuurlijk, wanneer bepaalde kostbare voorwerpen of collecties in Duitsland werden teruggevonden, dan konden ook die weer in het bezit komen van de rechthebbenden (hun vordering op de boedel van de LVVS werd dan dienovereenkomstig verlaagd) maar dit betrof maar een klein gedeelte van de totale waarde van die boedel. De enige mogelijkheid was om, als eenmaal vastgesteld was wat elks vordering was, een bepaald percentage ter beschikking te stellen van het totale bedrag (minus de kosten van de liquidatie¹) waarover de beheerders/vereffenaars waren gaan beschikken. Het spreekt vanzelf dat die uitbetalingen in heel veel gevallen pas mogelijk waren nadat de overlijdensdata van gedeporteerde en vermoorde Joden officieel waren vastgesteld en nadat het Centraal Bureau van Onderzoek inzake de Vererving van Nalatenschappen van Vermiste Personen had kunnen opgeven wie er recht hadden op een deel van de betrokken nalatenschap.

Aanvankelijk hadden de beheerders/vereffenaars de indruk dat er, behalve de f 25 mln aan rekening-courant-saldi, de f 146 mln aan obligaties en de f 43 mln aan Nederlandse schatkistpromessen, vrijwel niets te verdelen was – een probleem werd daarbij gevormd door het feit (wij gaan er straks dieper op in) dat de regering bij wetsbesluit bepalingen had gemaakt waaruit voortvloeide dat geen rechtsherstel zou plaatsvinden ten aanzien van de uit Joods bezit afkomstige effecten welke Lippmann-Rosenthal op de Amsterdamse Effectenbeurs had laten verkopen. Tegen die bepalingen was in Joodse kring van meet af aan geprotesteerd maar die protesten hadden in de eerste jaren geen effect gehad. Eind '49 was de situatie deze dat de beheerders/vereffenaars meenden uit de op dat moment ter beschikking gekomen gelden aan alle rechthebbenden naast een eind '48 gedane uitkering van 30% van hun vordering een tweede uitkering te kunnen doen van opnieuw 30% van hun vordering op de *VVRA* en 40% van hun vordering op Lippmann-Rosenthal. Dat boden zij op 12 januari '50 aan alle rechthebbenden aan maar daar was een voorwaarde aan verbonden: dezen moesten dan ten gunste van de staat afstand doen van de resterende 40 resp. 30%. De staat zou dus alle nog lopende vorderingen overnemen en hij was bereid, daar een bedrag van

¹ De administratie van de *VVRA* had tijdens de bezetting bijna f 300 000 gekost – de liquidatie (die pas in '56 voltooid was) kostte meer dan f 1 mln.